

בני קרוצי
מתמחה בפאריס ביחסים בינלאומיים, בעזרת מילגת השתלמות צרפתית. לדבריו, הגבירה שהותו בעיר-האורות את תחושת הישראליות שבו. „קודם כל אני ישראלי“, אומר בני, „זה הלאום, העם והדגל שלי“. מאז ימי שילטונו של שארל דה-גול — מטביר בני (ממושקף, בתמונה שמש-מאל) — יש מדיניות אנטי-ישראלית, אולם לתאר זאת כאנטי-שמיות זה אבסורד.

אמסטרדם התפכחתי מהחלום היפוי, בי-לונדון ממוסיקת הרוק, בסקנדינביה מהי-מין החופשי ואילו לפאריס היה ברור שאחזור.

כשחזר ארצה נרשם לאוניברסיטת סייס בהצטיינות תואר ראשון בפילוסופיה, דילג על התואר השני וקיבל מילגה מטעם הממשלה הצרפתית לעבודת הדוקטורט. „זו היתה הדרך היעילה ביותר לחזור לפאריס לתקופה ארוכה“, מטביר עופר.

במשך שלוש שנות שהותו בפאריס

„אני חייב לחזור, כי נאמרה לי המילגה. אנסה למצוא עבודה ואתכנן את היציאה הבאה“

ביקר בארץ פעמיים ולשובו הקרוב אין הוא מצפה. „אני חייב לחזור כי נגמרה המילגה. אנסה למצוא עבודה שתפרנס אותי ואתכנן את היציאה הבאה. הסיכוי ללמוד באוניברסיטה הוא אפסי. חצי מהמורים שלי פוטרו. אינני רואה שום אפשרות שנוכחתי תתרום משהו. במצב של אנשים שאוכלים אחד את השני אוכל רק לאכול או להאכל. היחידים שיודעים מה שהם רוצים הם או אנשי גוש-אמונים או הספרסים. השאר, כולל השמאל, חיים מחוץ למציאות — הם מבולבלים.“

אוריאלה וייט

שאני ישראלי. להיות ישראלי זה כמו אוויר-לנשימה, אינני חושב על זה. אינני מרגיש צורך להיות בארץ. אני מעדיף להיות במקום שבו יהיו התנאים הטובים ביותר לפעילותי.“ עופר זוכר את עצמו כמרדן עוד בגיל צעיר מאוד. „אני חושב שהאנטי שלי הוא הביטוי הישראלי האו-תנטי ביותר שקיים בי. התגובה המיידית של הישראלי בוויכוח היא ברוב המקרים לא! בצרפת לימדו אותי להתעדרן — אומרים, כן! או, כוא נראה את זה בצורה אחרת.“ אפשר לומר שהישרדות הישראלית המתפרשת ככנות יוצאת-דופן, היא לא בהכרח כזאת. הרבה פעמים היא פשוט שיהרור מלחצים.

אנטי של צבר

ב עבר הייתי פטריוט ציוני ונאיר בי. כנער נתתי פירוש אישי לתנו-עות האנטי-ממסדיות של הסטודנטים בי-68 בצרפת ובעולם כולו. ניסיתי למצוא את התשובה אל הציונות המקורית. ראיתי במימסד צביעות וקונפורמיזם, ועמדתי על הפער בין הפעילות המימסדית והמטרות המוצהרות.

כפטריוט ציוני בילה חלק גדול מהשברי-עית בהתנחלות ברמת-הגולן. „זו היתה

ראשיתה של ההתפכחות. המתנחלים הפט-רייטיים שבנו את עתידם בעזרתה האדי-בה של הסוכנות, הצליחו לריב על הח-לוקה עוד לפני שהפכו מושב. לא גיליתי לא בהתנחלויות ולא בצבא את אותה רוח עליה חונכתי בבית. הדבר היחיד שתבעו ממני זה להסתגל.

„התברר לי לצערי, שההגנה על צי-בי

עופר בינדר
„עשרים וארבע שנים גלתי בארץ“, אומר עופר, דוק-טורנט בפילוסופיה המתגורר בפאריס. „זה מספיק.“ עופר המזוקן (ראה תצלום מימין, למעלה) גורם, שלהיות ישראלי ולהרגיש שייכות לארץ — אלה הם שני דברים שונים. שהותו של עופר בינדר בפאריס התאפשרה רק אחרי שקיבל מילגת-השתלמות מטעם שגרירות צרפת בישראל.

לבין התופעה האנטי-שמית. „מאז דה-גול יש מדיניות המוגדרת כאנטי-ישראלית. להגדיר את התופעה כגילוי אנטי-שמית זה אבסורד. הישגיו של עם ישראל במשך שלושים שנה אינם נעלמים מעיניו של הצרפתי. אך הוא מבחין בין צרכיו היומ-יומיים הכלכליים לבין יחסו האישי לישר-אל. הבעיה הופכת למסובכת יותר כאשר דינם ביהודי שמני בצרפת. כאן, ללא ספק,

„לא הייתי מסוגל לסבול את הגילוי האנטי-שמי הקטן ביותר ולגדל את ילדי באווירה כזאת“

קיימת אנטי-שמיות. הצרפתי איננו מוכן לקבל תופעה כמו זהות כפולה.

„לגבוי חייב היהודי-צרפתי להזדהות עם הרגל, הממשלה והלאום הצרפתי. בי-קורת שלו על החלטה מדינית אנטי-ישרא-לית היא בלתי-נסבלת. הבעיה היא מסובכת ועמוקה הרבה יותר, והיא קשורה, בין השאר, בתחרות הכלכלית והמעמדית שבין היהודי והצרפתי, שהיא בלתי נמנעת. מפתיעה, למשל, כמות היהודים העומדים בראש אמצעי-התיקשורת — בטלוויזיה ובעיתונות. מיספר המרצים היהודים בסור-בון הוא בהחלט ניכר. חשים את התופעה היהודית ובעקבותיה את הריאקציה האנטי-שמית בעלת העבר המפואר, שגלויה בולטים בחוגי הימין הקיצוניים.“

בני בן ה-33 הוא יליד מרוקו, שעלה ארצה בהיותו בן 6. מזה שלוש שנים הוא מתגורר בפאריס עם אשתו ושני ילדיו, רוית בת ה-9 ואורן בן ה-5. בקיץ הבא חושבת המישפחה לחזור ארצה. „כנראה אמשך לעבוד במכוני-מחקר הי-

קשורים בנפט.“ הוא אומר. „אין בדעתי להישאר כאן. בפאריס אני בטטוס של ישראלי. לא הייתי מוכן לשנות את הסטטוס שלי ליהודי-צרפתי. לא הייתי מסוגל לסבול את הגילוי האנטי-שמית הקטן ביותר ולגדל את ילדי באווירה כזאת. ובנוסף,

„אני מרגיש שאני ישראלי. רק כשאני פוגש יהודים. אני מעדיף לחיות במקום שבו התנאים יותר טובים“

יש כאן מחנק של נורמות חברתיות, וכיש-ראלי אינני יכול להסתגל להן. נכון שנעים לראות מיסגרת המכתיבה הלכות דרך ונימוס, אך יש בה מידה לא מעטה של צביעות.“

הקיצוני בין השלושה הוא דווקא הי-פילוסוף שבחברה — עופר בינדר בן ה-28. צבר, בן להורים מדור הפלמ"ח. „אינני מרגיש זר בפאריס.“ קובע אישי-הרות, „אני מרגיש שאני ישראלי רק כשאני פוגש יהודים. אז אני ממש מבסוט